

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

5.

PASKUTINIS ŠOKIS

TESSA RADLEY

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Tessa Radley
(Tesa Radlei)

PASKUTINIS ŠOKIS

Penktasis serijos
Kinkeidai. Šeimos paslaptys
romanas

Versta iš Tessa Radley One Dance with the Sheikh,
2012

© Tessa Radley, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-938-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Kas ji?

Tamsiai raudoni plaukai krito ant pečių ir kaskart jai sujudėjus spalvos keitėsi tartum ugnies liežuviai. Aukštą liekną kūną dengė žvilganti sidabro spalvos suknelė, apgobdama ją lyg mėnesiena tamsią naktį.

Į didžiulę baltą pavėsinę sode, priešais namą, kur susirinko visi svečiai, Rakinas Vitkombas Abdela žengė kaip tik tuo metu, kai nuotaka ir jaunikis kunigo akivaizdoje susikibo rankomis. Jis stebėjosi, kad paprastai atsakingas Elijus vos per kelias savaites numojo ranka į visą gyvenimą lydėjusį atsargumą ir pametė galvą dėl savo nuotakos. Tačiau Rakiną dar labiau glumino tai, kad Elijus veda Kinkeid – juk mažiau nei prieš mėnesį jį paliko tikra Karos sesuo.

Vis dėlto vos jo žvilgsnis nukrypo į vestuviniukus, Rakino dėmesį patraukė įstabių plaukų ir akį veriančio grožio vyriausioji pamergė, kuri žingtelėjo į priekį, kad iš nuotakos paimtų raudonų rožių puokštę.

Tai ne kas kitas, o Lorelė Kinkeid, likus mažiau nei mėnesiui iki vestuvių dienos palikusi

geriausią jo draugą Elijų.

Moteris, Elijaus manymu, galinti tapti visų Rakino problemų sprendimu.

Trejų ketverių metų vaikas išdidžiai žingsniavo nešdamas mažą pagalvėlę. Rakinas prisimerkęs įžiūrėjo į ant jos gulinčius du žiedus. Lorelė žengė į priekį ir ištiesė vaikui ranką, bet berniukas atsitraukė, nenorėdamas atsistoti šalia dviejų gėles barsčiusių mergaičių. Pasi-muistęs jis įsitaisė tarp Elijaus ir Karos Kinkeid ir, palenkęs visų širdis, sukėlė juoko ir atodūsių bangą.

Vyriausioji pamergė nužvelgė svečius.

Virš raudonų rožių puokštės jos akys buvo žalios. Tokių ryškių smaragdinių akių Rakinui dar neteko matyti. Netikėtai jos žvilgsnis nukrypo į jį. Laikas sustojo. Aplinkinis šurmulys, priesaiką tariančios Karos balsas, svaiginantis pietietišų žiedų aromatas – visa tai Rakinui nublanko. Liko tik... ji.

Paskui ji nusuko akis.

Ir jį apėmusi įtampa pamažu atslūgo.

Elijus perspėjo, kad jo buvusi sužadėtinė – tikra gražuolė, bet, kai jų akys susitiko, Rakinas nebuvo pasiruošęs tokiai kūno reakcijai. Geismui. Romantiniai santykiai su ja negalimi.

Visų pirma, ji Kinkeid iš Čarlstono, ne kokia tik apie malonumus galvojanti nimfomanė. Be to, jei pasinaudos Elijaus patarimu, pasiūlymas, kurį ketino jai pateikti, bus susijęs ne su malonumais, o su verslu.

Nepaisant nuostabių žalių akių ir kaštoninių plaukų ant Lorelės buvo užrašyta *Neliesti*.

Tačiau Rakinas vis tiek nekantriai laukė, kol ceremonija pasibaigs, kol ateis akimirka sveikinti jaunavedžius, ir Elijus jį supažindins su vyriausiąja pamerge. Tada jis ir nuspręs, ar ji tinka jo planams.

Sodrus jazminų ir gardenijų aromatas skelbė, kad Pietuose jau prasidėjo vasara.

Jos sesers vestuvės vyko Kinkeidų šeimos namuose, dviejų su puse aukštų įmantriai išpuoštuose federalistinio stiliaus rūmuose, kuriuose Lorelė užaugo. Įspūdingą fasadą su puošniais lenktais stogeliais dengtais balkonais Lorelė, jos broliai ir seserys visada laikė namais.

Bet šią akimirką jai labiau rūpėjo ne vestuvių vietos smulkmenos, o aukštas dailus tamsiapalaukis nepažįstamasis. Lorelė pažinojo beveik visus sesers vestuvių svečius – juk Kara jai iš-

vardijo visų pakviestųjų pavardes, kai dar buvo ruošiamasi jos pačios vestuvėms.

Ir tamsiaplaukio egzotiškos išvaizdos nepažįstamojo tame sąrašė nebuvo.

Tai iš kur Kara jį pažinojo? Ir kodėl sesuo niekada anksčiau apie jį neužsiminė?

Jei nesiliaus vogčiomis to vyriškio varsčiusi žvilgsniais, seserys kaipmat ją už jo ištekins. Bet jis jos nedomino, tiesiog rūpėjo sužinoti, kas jis toks.

Nukreipusi akis Lorelė stebėjo, kaip Elijus suėmė Karą už rankų, ir ką tik užmautų -vestuvinių žiedų auksas sužibo vėlyvos popietės saulėje. Staiga jai užgniaužė gerklę.

O, ne. Ji neverks!

Vestuvėse ji niekada neliedavo ašarų... Visada šypsodavosi ir tinkamu metu ištardavo tinkamus žodžius. Tai kodėl staiga taip susigraudino? Šitos vestuvės – proga linksmintis, ne verkti.

Be to, nežinia, ką žmonės pagalvos, jei ji pravirks. Lorelė nužvelgė didžiulę išsipuošusių ir besišypsančių svečių minią. Mažiausiai vienas arba du jos ašarose įžvelgtų patį blogiausią dalyką. Paskui mieste pasklistų kalbos, kad Karos tuoktuvės su Elijumi po to, kai Lorelė

nutraukė su juo sužadėtuves, sudaužė jai širdį.

Lorelė dėl jų nepaprastai džiaugėsi. Ji jautė palengvėjimą, kad neteka už Elijaus.

Bet jei pradės raudoti, niekas tuo nepatikės.

Susiimk.

Jos akys nukrypo į mamą.

Štai čia yra dėl ko verkti. Elizabeta Kinkeid buvo legendinė Pietų gražuolė. Visi sakydavo, kad nutarusi dalyvauti konkurse ji tikrai būtų karūnuota Mis Pietų Karolina, tačiau tyli ir visada elegantiška Elizabeta buvo pernelyg rafinuota, kad dalyvautų grožio konkursuose. Užtat kai jos šeimą ištiko sunkmetis, ji ištekėjo už Redžinaldo Kinkeido, tapo viena geriausių namų šeimininkių Čarlstone ir naujai praturtėjusių Kinkeidų pavardei suteikė garbės ir orumo.

Stebėdama Karos ir Elijaus tuoktuves ji šypsojosi.

Tačiau nedaug trūko, kad nuotakos mama nedalyvautų vestuvėse. Ji buvo suimta dėl įtarimų vyro žmogžudyste. Policija manė turinti pakankamai įrodymų. Per pastaruosius mėnesius, pačiomis tamsiausiomis akimirkomis, Lorelė galvojo, jog mamą iš tiesų nuteis už tėvo žmogžudystę.

Tačiau kaltinimai buvo panaikinti.

O dabar įtarimas dėl tėvo mirties krito ant netikro brolio, apie kurį Lorelė, jos broliai ir seserys sužinojo tik per tėvo laidotuves. Lorelė niekada nepamirš tos dienos ir visą šeimą ištikusio šoko sužinojus, kad tėvas ne vieną dešimtmetį gyveno dvigubą gyvenimą.

Šiandien Džekas Sinkleris sėdėjo greta savo motinos Andželos Sinkler. Jos tėvo meilužės... ir gyvenimo meilės.

Iš kitos pusės sėdėjo kitas Andželos sūnus. Sinkleriai buvo pakviesti, nes, Elizabetos -Kinkeid įsitikinimu, visada privalu elgtis tinkamai, net jei tai jai daug kainuotų. Kontrastas tarp abiejų netikrų brolių buvo ryškus. Alanas neturėjo Džeko niaurumo. Šviesiaplaukis ir blyškiaodis vyras buvo tarytum saulė, besiskverbianti pro netikro brolio tamsų audros debesį.

Lorelė nusprendė, kad bus pradėjusi fantazuoti.

- Galite pabučiuoti nuotaką, - tarė kunigas.

Elijus, visa galva aukštesnis už nuotaką, pasilenkė į priekį ir Lorelė pasijuto sukanti žvilgsnį į šalį, kad jaunavedžiai turėtų akimirką privatumo. Ir, žinoma, pažvelgė tiesiai į po-

lą tamsių akių.

Erdvūs kambariai antrame senų federalistinio stiliaus rūmų aukšte, kuriuose kadaise gyveno Lorelė, Kara ir Lilė, vestuvių dieną virto improvizuotu persirengimo kambariu nuotakai. Stabtelėjusi ant Karos vaikystės kambario slenksčio Lorelė nužvelgė jame išsibarsčiusius moteriškus daiktus.

Atidarytas batų dėžutes ir iš jų ant kilimo padrikusį ploną vyniojamą popierių. Ant lovos gulinčią vienos gėles barsčiusių mergaičių numestą puokštelę. Ploną nėrinių nuometą, kurį Kara dėvėjo per ceremoniją, atsargiai patiestą ant kėdės atlošo. Ant kosmetinio staliuko, tarp krištolinių kvepalų buteliukų, stovėjo keturios taurės su putojančiu šampanu, o greta ledų kibirėlyje vėso ir butelis. Geras būdas besiruošiančiai nuotakai nuraminti, nusprendė Lorelė.

Vidury visos šitos netvarkos stovėjo Kara, priešais pailgą veidrodį kritiškai apžiūrinėjanti suknelės palanką.

– Neišplėšiau skylės palanke, ar ne, Lorele?

Lorelė priėjo ir prisimerkusi pažvelgė į Karos laikomą subtiliai apsiūtą kraštą.

- Kiek matau, ne.

- Ačiū Dievui, - jaunesniosios sesers balse pasigirdo palengvėjimas ir ji paleido puikų baltą audeklą. - Maniau grįždama nuo altoriaus kulniuku pradūrusi skylę.

- Nusiramink. Viskas gerai, - Lorelė nužvelgė sesers veidą. Švytinčiai Karos odai nereikėjo skaistalų. Žalias akis pabrėžė žvilgantys akių šešėliai, tik ant lūpų nebeliko prieš ceremoniją užtepto blizgio. Lorelė šyptelėjo. - Tu graži nuotaka, ponia Hoton, net be jaunikio nubučiuoto lūpų blizgio.

Tai tiesa. Švytėjimo Karai suteikė iš vidinės laimės gimstantis grožis. Saugodama, kad nesuglamžytų vestuvinės suknelės, Lorelė nediršiai apkabino seserį. Bet Kara nieko nepaisė ir stipriai rankomis apšivijo Lorelę.

- Ačiū, labai tau ačiū, kad metei Elijų!

Lorelė pažvelgė į beveik tokias pat kaip jos žalias akis, paveldėtas iš mamos.

- Patikėk manimi, jei būčiau ištekėjusi už tavo jaunikio, būčiau padariusi didžiausią klaidą gyvenime.

Susižadėti su Elijumi buvo lengva, bet kai atėjo metas planuoti vestuves, Lorelė sutriko supratusi, kad jos širdis to nenori.

Užuot svajojusi apie vedybinę palaimą, ji su-
sivokdavo mąstanti apie tai, koks statiškas jos
gyvenimas.

Koks nuspėjamas.

Koks nuobodus.

Ir ko reikėtų, kad vėl pradėtų gyventi. Suvo-
kus, kad jos gyvenime nėra vietos kvietimus į
svarbiają šventę priėmusių svečių sąrašui, ją
apėmė nesmagus jausmas.

Tada Lorelė ir sudarė sąrašą *Naujas gyveni-
mas*.

Palikti Elijų. Pagalvojus apie tai pirmasis įra-
šas sąrašė – tie du žodžiai tuščio lapo viršuje –
atrodė toks negailestingas, toks žiaurus, kad ji
nenumanė, ar pajėgs nutraukti sužadėtuves su
Elijumi.

Jis liks įskaudintas. Jos šeima nusivils. Tačiau
tų žodžių rašymas virto apvalančiu potyriumi ir
Lorelė suprato neturinti kitos išeities.

Jiedviem su Elijumi tiesiog nelemta būti kar-
tu.

Siekdama kuo mažiau jį įskaudinti Lorelė tei-
sinosi negalinti ištekėti tol, kol neišsispręs jos
gyvenimą krečiančios negandos: tėvo žmog-
žudystė, šokiruojanti žinia apie kitą jo šeimą ir
neviltis, kilusi suėmus mamą. Bet didžiulis pa-

lengvėjimas Elijaus akyse bylojo, kad ne ji viena nori nutraukti santykius.

Nuo tada, kai paliko Elijų, praėjo beveik mėnuo. Šiandien buvęs sužadėtinis švenčia su jos seserimi atrastą laimę. Elijus pradėjo gyventi.

Tačiau išskyrus tai, kad šįryt ji įgyvendino antrą svajonę – ruošdamasi šventei pasidažė raudonais lūpų dažais – kiti norai *Sąrašė* taip ir liko neišpildyti. Pasirodė, kad atsisakyti visą gyvenimą lydėjusio griežtumo nėra lengva. Nors ir nešiojosi *Sąrašą* rankinėje, kad nuolat ją ragintų.

Viskas turi pasikeisti, ji privalo pradėti gyventi. Iš tikrųjų gyventi.

Štai kad ir ta jaudrinanti akimirka ceremonijos metu, kai jos žvilgsnis susitiko su tamsiomis akimis ir ją nukrėtė energijos pliūpsnis. Tada ji gyveno.

Išsivadavusi iš sesers glėbio Lorelė išėmė iš ledų kibirėlio butelį šampano, pripildė dvi taurės ir vieną padavė Karai.

Ji kilstelėjo taurę.

- Būk laiminga.

- Ak, aš laiminga. Šiandien – laimingiausia mano gyvenimo diena.

Jos sesuo švytėjo lyg pasakų princesė.

Lorelė nesugebėjo sutramdyti pavydo dūrio. Ji skubėdama atsigėrė šampano ir padėjo taurę.

- Mudu su Elijumi visada buvome labai geri draugai ir tikriausiai vylėmės, kad to pakaks, - bent jau aš tikrai. Bet nepakako. Mums stigo to ypatingo ryšio, kuris sieja judu, - jų net nesiejo tokia fizinė trauka, kokia ją pervėrė sulaukus vieno įdėmaus nepažįstamojo žvilgsnio.

- Tai meilė. Tikra meilė. Jis mano sielos draugas. Man nepaprastai pasisekė, - Kara nutaisė svajingą žvilgsnį. Paskui surimtėjo. - Keista, mums augant tu su Elijumi praleisdavai daugiausia laiko...

- Todėl, kad mes vienmečiai, mokėmės toje pačioje klasėje ir būdavome kviečiami į tuos pačius renginius, - paaiškino Lorelė.

- ...bet tu taip ir nesusipažinai su kitu artimu jo draugu.

- Rakinu Abdela? - Lorelė prisiklausė kalbų apie Vidurio Rytų princo sūnų, su kuriuo Elijus susidraugavo Harvarde. - Gaila, kad jis neatvyko į vestuves.

- Jis čia! - Kara padėjo savo taurę šalia sėdėdama prie šios, prisėdo ant kėdės priešais veidrodį ir paėmė retadantes šukas....